

Πέρασε, κόρη, πέρασε τζαί λάμνε 'ς τήν δουλειάν σου,
 ἤμουν κοπέλα μιὰν φορὰν τζαί 'γὼ 'ς τὴ γειτονιάν σου
 Κύπρ.

Ἐμίσ-σεφες τσ' ἐ 'ειτονιά ν-έινη ρημονήσι
 Μεγίστ. Συνών. γειτονιάτσα. 2) Οἱ γείτονες, οἱ περίοι-
 κοι κοιν. καὶ Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
 Τσακων. (Μέλαν.) : Τό 'μαθ' ὅλ' ἡ γειτονιά. Μαζεύτηκε
 ὅλ' ἡ γειτονιά. Μὲ τίς φωνές σήκωσε τὴ γειτονιά 'ς τὸ πο-
 δάρι. κοιν. Ἡ γειτονιά ὅλ' ἤξερ'ν ἀτο Κερασ. Ἐμαζοῦτ'
 ἡ γειτονιά νὰ 'ράη τὸν ὕζέ σι π' ἐκάνε ἀπὸ τὰ ξενικεῖα (συν-
 εκεντρώθησαν οἱ γείτονες διὰ νὰ ἴδουν τὸν υἱὸν τῆς, ὁ ὁποῖος
 ἦλθεν ἀπὸ τὴν ξενιτειάν) Μέλαν. Αὐτοὶ οἱ δυὸ ἦταν γει-
 τουνιά Μακεδ. (Θεσσαλον.) || Φρ. Ντρέπομαι τὴ γειτονιά
 (ἐπὶ τοῦ ἀποστέργοντος νὰ διαπράξῃ αἰσχρὸν τι διὰ τὴν
 κατάκρισιν τῶν γειτόνων. Συνών. φρ. ντρέπομαι τὴν
 κοινωνία - τὸν κόσμον) κοιν. || Παροιμ. Ὅπου ἔχει τὴ
 λύπη, ἔχει τὴν, καὶ ἡ γειτονιά κοιμᾶται (ἡ ἀτομικὴ συμφορὰ
 ἀφίνει ἀδιαφόρους τοὺς γείτονας) Αἰγίν. Τὰ ὅσα ξέρ' ἡ γει-
 τουνιά, δὲν τὰ ξέρ' ὁ κόσμος ὅλος (οἱ γείτονες εἶναι συνήθως
 οἱ καλῦτερον πληροφορημένοι περὶ τῶν ὑποθέσεων των)
 Πελοπν. (Λακων.) Ἡ ὅξον ρ' τουνιά νὰ μὴν ξέρ' τί κάψ'ς
 (τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δῆμῳ) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἄσμ.

Νὰ μὴ σὲ βλέπ' ἡ 'ειτονιά τσ' οἱ 'πίουλοι 'ειτόνοι
 τσαι ποῦσιτ-τα τῆς μάν-νας μου, καταμυτ-τώουσίμ-με
 καὶ 'εἶρη καὶ σκοτώση με καὶ σὲν' ἀποσουρέψη
 (καταμυτ-τώουσιμ = συκοφαντήσουν, ἀποσουρέψη = δυσφη-
 μήση) Κάρπ.

Τοὺς ἔκλαψεν ἐ γειτονιά, τοὺς ἔκλαψεν τσ' ἐ χώρα
 τσαι τοὺς ἐμοιριολόγησαν χῶρες τσαι πανωχώρια
 Μεγίστ. — Ποίημ.

Ἦ τὸ σπῖτι του ἦταν ὅλη ἡ γειτονιά
 Α.Λασκαρᾶτ., Στιχοῦργ.², 240. Συνών. γειτόνεμα 6.
 3) Συγκέντρωσις, συνάθροισις Ἀθῆν. Κρήτ. Σκῦρ. : Ἄστε
 νὰ κάμωμε μιὰ γειτονιά Κρήτ. Μὲ θέλετε 'ς τὴ γειτονιά
 σας; (εἰς τὴν παρέαν σας, μετὰξὺ σας) Ἀθῆν. Γειτονιές
 γειτονιές κάθονται (παρέες παρέες, κατὰ τμήματα κά-
 θονται) Σκῦρ. Τσ' οἱ σαρακόχ'λοι τὸ ἴδιο βγαίν'νε 'ειτονιές
 'ειτονιές (σαρακόχ'λοι = κοχλῖαι) αὐτόθ. 4) Αἱ καλαί, αἱ
 φιλικαὶ σχέσεις γειτόνων Ἀθῆν. Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.
 κ.ά.) : Ἐναν καλὸν γειτονίαν ἐποίκαμε μετ' ἐκεῖνον (εἰ-
 χομεν μετ' ἐκεῖνου πολὺ καλὰς γειτονικάς σχέσεις) Χαλδ.
 Γειτονίαν 'κ' ἐπορεῖς νὰ ἐφτᾶς (δὲν δύνασαι νὰ ἀναπτύξῃς
 φιλικὰς σχέσεις πρὸς τινὰ) Τραπ. Ἀτός γειτονία ντό ἔν'
 'κ' ἐξέρ' (αὐτὸς εἶναι ἀκοινωνήτος) Χαλδ. || Φρ. Δὲν κάνομε
 γειτονιά (δὲν δυνάμεθα νὰ συνεννοοῦμεθα. Συνών. φρ. δὲν
 κάνομε χωριό) Ἀθῆν.

5) Γειτόνεμα 3, δ ἰδ. Κρήτ. : Ἐπῆα γιὰ γειτονιά.
 Ἡ λ. ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀπάνω - Πάνω - Κάτω -
 Πέρα - Μέσα - Ἐξω Γειτονιά πολλὰχ. Κακὴ Γειτονιά Σῦρ.
 Μεγάλῃ Γειτονιά Καλαβρ. (Μπόβ.) Ἐξὶ Γειτονιές Σάμ.

γειτονιάζω Ζάκ. — Ι.Βενιζέλ., Παροιμ.², 238, 894 —
 Λεξ. Πρω. Δημητρ. ρ' τουνιάζου Μακεδ. γειτονιάντζω
 Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὗς. γείτονας.

Γειτονεύω 1, δ ἰδ., ἐνθ' ἄν. : Παροιμ. Ὅ,τι δὲ μοιάζει,
 μήτε γειτονιάζει (ἐπὶ ἀνομοίων) Ζάκ. — Ι.Βενιζέλ., ἐνθ' ἄν.

γειτονιακὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. γειτονᾶκὸς Πόντ. (Σάντ.
 Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γείτονας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ιακός.

Ὁ γειτονικός, ὁ ἀνήκων εἰς γείτονα : Γειτονᾶκὸν κεπὶν -
 χωράφιν (κεπὶν = κῆπος). Συνών. γειτονικός 1.

γειτονιάτσα ἡ, Θράκ. (Σαμακόβ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γειτονιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -άτσα.

Γειτονιά 1, δ ἰδ. : Ἄσμ.

Μά ναί, 'ς τὸ θάμα ποὺ εἶδα ψὲς 'ς αὐτὴ τὴ γειτονιάτσα!
 Φοροῦσε ἡ μάννα κόκκινο κ' ἡ θυγατέρα μαῦρο.

γειτονικά ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'ειτονικά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
 Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γειτονικός.

Φιλικῶς, ὡς ἀρμόζει εἰς καλὸν γείτονα : Ἐξάνοιξεν ἐδὰ
 ἡ Παρασκευῇ νὰ μοῦ πῇ πὼς μ' ἀγαπᾷ· μὰ ἐρωτικά ἡ 'ει-
 τονικά; (ἐξάνοιξεν = ἐκοίταξε).

γειτονικός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ρ' τουν'κὸς
 βόρ. ἰδιώμ. 'ειτονικός Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄρ' τουν'κὸς
 Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γείτονας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

1) Ὁ γειτνιαζὼν πρὸς τινὰ, ὁ ἀνήκων εἰς γείτονα κοιν.
 καὶ Πόντ. (Τραπ.) : Γειτονικός λαὸς - χῶρος - τόπος, γει-
 τονικὴ αὐλὴ - ταβέρνα, γειτονικὸ σπῖτι - χωριό - ἀμπέλι -
 χωράφι κοιν. Ὅλα μας τὰ 'ειτονικά σπῖθια κοᾶεύγουνε
 πιά νὰ βουλήσουνε Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Γάμος 'ειτονικός ἡ-
 τανε, ἐβοροῦμα νὰ μὴ bāμε; αὐτόθ. || Παροιμ. Γειτονικόν,
 γολλητικόν (ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὸν πλησίον τινός, εἶναι δυ-
 νατὸν νὰ συμβῇ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον) Κῶς Μεγίστ. Πβ.
 τὴν ἀρχ. παροιμ. «ἂν χωλῶ παροικήσης, ὑπασκάζειν μα-
 θήσῃ» || Ἄσμ.

Τ' Ὀθος τὸ γλιούσαν οἱ Πηλὲς τσαι τὰ 'ειτονικά του,
 τὰ κόκ-καλα τοῦ 'φήκασι τσ' ἐφάα τ-τὰ φαχνά του
 (γλιούσαν = ἐξεκένωναν) Κάρπ. 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὗς., φι-
 λικὴ συγκέντρωσις εἰς γειτονικὴν οἰκίαν, ἐνθα ἐν συζητήσῃ
 ἀσχολοῦνται συγχρόνως εἰς ἐλαφρὰς ἐργασίας, ἰδίᾳ αἱ γυ-
 ναῖκες Λέσβ. : Κάναν' τ' ἄρ' τουν'κὸ 'ς τ' Ἀθούσ' τοῦ
 σπῖτ'. Πάγαιναν οὐλῖς 'ς τ' ἄρ' τουν'κὰ τσί κάναν τὰ σκα-
 μάτσα (σκαμάτσα = τολύπαι βάμβακος πρὸς γνέσιμον).

γειτόνιο τό, Θράκ. (Ἀδριανούπ. Ἀρκαδιούπ. Σαρεκκλ.)
 Σύμ. — Π.Παπαχριστοδ., Θράκ. ἡθογραφ. 1, 34 καὶ 4, 13,
 85, Χαμέν. κόσμ., 47.

Ἐκ τοῦ ρ. γειτονεύω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀγα-
 νάχτιο, κολάκιο, λεροφόριο, κλπ. ἐκ τῶν ρ. ἀγανα-
 χτῶ, κολακεύω, λεροφορῶ, περὶ ὧν ἰδ. Γ.Χατζιδ.,
 ΜΝΕ 2, 66 κέξ.

Ἡ ἐπίσκεψις ἐνθ' ἄν. : Πήγαμε 'ς τὸ γειτόνιο Σαρεκκλ.
 Γούλη μέρα 'ς τὰ γειτόνια γυρίζει αὐτόθ. Τὰ γειτόνια 'ἐν
 εἶναι γαλὰ πράματα καὶ νὰ τὰ λεβαρίσης (λεβαρίσης =
 σταματήσης) Σύμ. Τὰ Χριστούγεννα ὅλοι πῆγαν 'ς τὴν
 ἐκκλησίαν, ὅλοι ἔκαμαν τὸ γειτόνιο τοὺς Π.Παπαχριστοδ.,
 Χαμέν. κόσμ., ἐνθ' ἄν. Σὰν κάποτε περνοῦσε ἀπὸ τὸ μαχα-
 λᾶ, γιὰτὶ σπάνιο ἦταν τὸ γειτόνιο τῆς Π.Παπαχριστοδ.,
 Θράκ. ἡθογραφ., 1, 34. Συνών. γειτόνεμα 3, γειτονιά 5.

γειτονίτσα ἡ, Ἀθῆν. Βιθυν. (Κατιρλ.) Κρήτ. Κύθηρ.
 Πελοπν. (Ὀλυμπ.) κ.ά. ρ' τουνίτσα Θράκ. (Αἰν. Ἐάνθ.) 'ειτο-
 νίτσα Κάρπ. 'ειτονίτσα Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γειτονιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ίτσα.

Ἡ μικρὰ γειτονιά 1, ἐνθ' ἄν. : Ἀξίξ' ἡ γειτονίτσα μας τὸ
 καλοκαίρι Ἀθῆν. || Ἄσμ.

